

Ett märkligt möte i ’’Skraderkvänn’’

Det är inte utan vissa betänkligheter som jag återger en upplevelse av oväntat och annorlunda slag, som jag var med om en sommardag 1969. Min tvekan grundar sig på det förhållandet, att sådana händelser som det är fråga om, mycket ofta möts av total oförståelse från människor, som är obenägna att tro på tillvarons andliga innehåll och värde. Många är i allmänhet ovilliga att över huvud taget diskutera liknande frågor utan avfärdar dessa med tillmälen såsom överspändhet och skrock.

Vetskapen om innebörden av Dan Anderssons ord i sin dikt: ’’Det är något bortom bergen, bortom blommorna och sången . . .’’ gör det dock till en skyldighet för mig att delge andra insikten om realiteten i begreppet evigt liv.

Händelsen, som jag vill berätta, tilldrog sig i den gamla skvaltkvarnen som ligger något hundratal meter nedströms Mångbro kvarn i södra Gesunda. Kvarnen kallas Viks- och Skraddarkvarn efter de ursprungliga ägarna. Jag hade tidigare vid ett flertal tillfällen besökt denna kvarnplats och var av olika anledningar intresserad av densamma. På något sätt var jag fånglad av den i mitt tycke trollskogsliknande miljön vid kvarnen. Därtill kom, att jag länge närt den drömmen att få se denna kvarn bibehållen och restaurerad. Den drömmen har numera gått i uppfyllelse och jag sänder en tacksamhetens tanke till de personer och berörda instanser som förverkligat detta.

Sommaren 1969 fick jag besök av en god vän sedan många år vid namn Karin Liljegren. Tillsammans med sin vän Harald gästade de mig under några dagar denna sommar. Karin var i vissa kretsar välkänd och

då speciellt för sina mediala förmågor. Tyvärr är Karin nu borta till stor saknad för många. Vid tidpunkten för detta besök var hon dock i sin krafts dagar. Under dessa sommardagar var hon tydligen väl disponerad för sådana upplevelser, som av många människor betraktas med stark skepsis.

En av dagarna under besöket begav vi oss till skvaltkvarnen och jag försökte efter bästa förmåga beskriva dess funktion och betydelse i gamla tider. När vi tittat på byggnaderna och var på väg ut för att lämna platsen, upptäckte jag att Karin blivit kvar inne i kvarnen. Jag förstod, att något speciellt måste ha hänt henne. Tillsammans med Harald gick jag tillbaka in och vi fann då Karin sittande innanför dörren. Hon befann sig i trans och var helt bortkopplad från sitt naturliga medvetande.

Karin började så vagga med överkroppen och beklaga sig över hur tungt det var att lyfta och bära dessa säckar:

— ”Jag börjar väl bli för gammal för det här arbetet nu” sade hon. I detta skede beklagade jag djupt, att jag inte tagit med bandspelaren för att med denna ordagrant kunna dokumentera den intressanta dialog som nu följde. Jag förstod omedelbart, att det var någon ande från gamla tider som fortfarande fanns kvar där i kvarnen och fortsatte sina jordiska strävanden utan att förstå, att han för länge sedan hade lämnat sin fysiska kropp och detta jordeliv. Han hade nu tydligen kunnat ta Karins lekamen i besittning för att kunna meddela sig med oss.

Jag försökte nu ta som min uppgift att hjälpa denne person (ande) att inse verkligheten i sin situation och att komma ifrån sin jordbundna tillvaro. Till en början något trevande försökte jag få honom att fatta sin belägenhet. Jag fann dock, att jag möttes av ett kompakt oförstånd från hans sida. Jag frågade vem han var och när han var född:

”Jag heter Mas Olle och jag är född på 11”, svarade han.

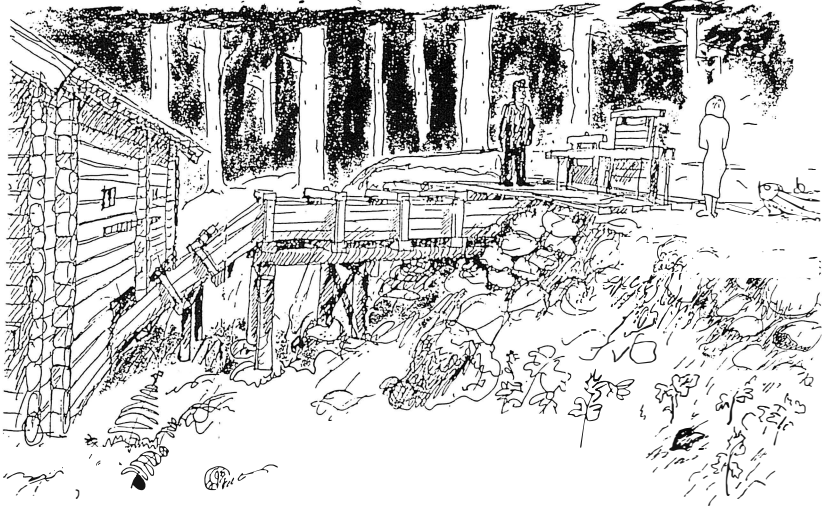
— ”Jaha och hur gammal är du nu då?” frågade jag.

— ”Ja, kan du inte räkna ut det själv då?” fick jag till svar. Det kunde jag av lätt förståeliga skäl inte.

”Men vad är ni för några? Er har jag inte sett förut”, frågade han.

”Jo, vi är nog några senare tiders barn vi”, sade jag.

”Senare tiders barn. Vad konstigt ni pratar. Men vad är ni för några?”

Jag förstod nu att jag måste gå långt tillbaka i tiden och frågade om han visste vem Dunder Olof Mattsson var.

— ”Ja visst” svarade han. ”Han bor ju inte långt härifrån, visst känner jag honom”.

”Då vet du kanske, att han är morfar till en som heter Anders?”

”Jo” det visste han. ”Dom var väl bekanta”.

”Nu är det på det viset att denne Anders är min far”

”Din far? Han är ju bara barnet själv. Han kan ju inte ha några barn. Nej, nu pratar ni då för konstigt”.

Jag försökte ånyo att få reda på hans ålder och ursäktade mig med att jag faktiskt inte kunde räkna ut det själv. Det kom så fram att han var 78 år gammal, vilket ju kan sägas vara en rätt aktningvärd ålder på den tiden. I sammanhanget vill jag nämna, att Dunder Olof var född år 1837 och dog år 1928. Hans dotterson Dunder Anders föddes år 1886 och var således vid det tillfälle då denne Mas Olle förmodligen helt hastigt lämnade detta jordiska, endast 3 år gammal. Det var därför helt förståeligt om Mas Olle fann det orimligt att han skulle ha några barn.

Jag frågade så honom om han hade någon fru.

— ”Jo, jag hade en fru. Marit hette hon, men hon dog för sex år sedan. Hon ramlade och bröt benet och jag kunde väl inte sköta om henne på rätt sätt, så hon gick ifrån mej”.

— ”Har du inte sett henne någonting sedan dess då?”. Jag gjorde vid detta uttalande den reflexionen, att det var en ganska vanlig reaktion han gav uttryck för, nämligen att man inte berättade för andra om man såg ”döda” personer. På nytt försökte jag få honom att förstå, att även han var vad vi kallar död, men att det egentligen inte finns någon död utan ett evigt liv och att han nu gått över till detta nya tillstånd. Han behövde absolut inte vara kvar i kvarnen för att lyfta och bära några säckar.

— ”Hur tycker du att du har det då? frågade jag honom. Han försäkrade, att han hade det bra och fann sig tydligen i sin situation som han uppfattade den. Men mer än en gång utbrast han:

— ”Vad konstigt ni pratar. Ni pratar alldeles som prästen”.

— ”Ja, apropå prästen” sade jag, ”har du träffat honom någon gång?”

— ”Nej, honom vill jag inte ha med att göra”, utbrast han ganska uppbragt. Synd, tänkte jag, annars kanske han kunde ha hjälpt honom in på det nya livets väg.

Emellertid fortsatte vi kampen för att få honom att förstå. Vi bad för honom och bad honom att se om han inte kunde se sin skyddsängel eller kanske Marit eller föräldrarna. Kanske kunde han se något ljus som han kunde gå emot. Han tyckte allt var så märkvärdigt men plötsligt utbrast han:

”Nej, men här kommer Marit nu. Men så ung och fin hon är”.

”Ja, nu ska DU ta och följa henne dit hon vill föra dej”.

”Nej men inte kan jag följa henne som jag ser ut. Och hon som har de finaste helgdagskläderna på sig”.

— ”Ja, men titta på dej själv. Du är ju lika fin. Ta nu och följ med Marit och må Gud välsigna er”.

— ”Tack, tack. Detta var då för märkvärdigt”. Det var tyst en stund men så kom Mas Olle tillbaka och sade:

— ”Jag måste komma igen och tala om att nu kommer min far och mor också. De hälsar och tackar för hjälpen. Jag är så glad och vi är alla så glada. Tack, tack”.

Även jag själv var glad och tacksam över att ha kunnat hjälpa denna

vilsna själ till förlösning från sina jordiska bojor och att komma åtminstone en bit på väg mot Guds kärleksfulla himmel i sällskap med sina närmaste och kära anhöriga.

Så gick det en god stund i tystnad där i dunklet inne i kvarnbyggnaden. Jag tänkte, att nu måste väl Karin vakna upp ur sin dvala. Det gjorde hon dock inte. I stället ryckte hon plötsligt till, slog sig glatt på knäna med sina händer och med ljus och hurtig stämma utbrast hon:

— ”Jaha, då ska väl även jag passa på att komma och hälsa på. Mej känner ni nog inte men jag heter Erik Axel jag”.

”Jaha, då är det väl Karlfeldt då,” sade jag.

”Ja, det är det,” fick jag till svar.

”Du är varmt välkommen. Det var trevligt”.

”Tack för det. Jag är tacksam över att jag fick komma”. Så följde en tämligen lång dialog även med honom. Dock kan jag omöjligt erinra mig hela dess utformning. Harald, som var i vårt sällskap, skrev också poesi och hade gemensamma litterära intressen med vår ”besökare”. Samtalet rörde sig huvudsakligen kring poesin men även en del andra saker berördes. I motsats till Mas Olle verkade Karlfeldt fullt på det klara med sin situation och var enbart glad och lycklig över den. Vi fick ta emot en fin hälsning från honom och så tog han ett tacksamt farväl av oss.

Efter en stunds tystnad vaknade Karin upp ur sin trans. Hon var helt ovetande om vad som skett och vad som sagts. Det enda hon mindes var, att när hon var på väg ut från kvarnrummet kände hon plötsligt en häftig trötthet och måste sätta sig ned på ”kvarnbrisken”. Vad som sedan hände fick vi berätta för henne. Anmärkningsvärt var att under det att Karin förmedlade samtalet med Mas Olle, verkade hon tung och nedtryckt och hennes stämma var mörk och släpig. När hon sedan talade som Erik Axel uppträdde hon på ett helt annorlunda sätt, stämman var ljus och glad och hennes rörelser var lätta och nästan muntra.

Denna händelse vid skvaltkvarnen tillsammans med Karin och Harald är en av de märkliga kontakter som jag haft med ”andra sidan” och sanningshalten kan jag garantera helt. Den kronologiska följden i dialogen med Mas Olle kan möjligen ha varit något annorlunda men det väsentliga i samtalet har jag en klar minnesbild av. Efter denna händelse har jag inte känt något av den egendomliga atmosfär av odefinierbar närhet av NÅGON eller ”något mer” vid Skraderkvänn. Måhända var

det hela tiden Mas Olle som försökte komma i kontakt med mig för att få hjälp med att slippa ifrån sin börda; sina säckar ur det förgångna. Jag känner glädje och tacksamhet över att jag tog med Karin till Skvaltkvarnen denna sommardag.

Att döma efter vad andra personer i min bekantskapskrets upplevt och känt på samma plats, har denna troligen mycket mer av äventyr och dramatik i sin historia. Andra kan säkert berätta mera därom, men att det finns krafter som kan göra sig påminna under vissa omständigheter, är jag övertygad om. Många frågor i detta ämne tål att diskuteras och om det finns personer med liknande eller andra former av "andliga" upplevelser och som är beredda att närma sig ämnet med seriös varsamhet, är jag tacksam för en kontakt för utbyte av erfarenheter.

Rune Hedberg